

(Към портретит.)

Виждала, той иска,

(Към Вернани.)

Е, добре,

моли се!

Вернани

Тебе азъ се моля, господарю.

Донъ Рюи Гомеуъ

На Бога се моли!

Вернани

— Не, не. На тебе! Старе,
убий ме — все едно — и ханчаръ, отъ сабя, сѣ мечь —
но направи ми ти, отъ милостъ, тая радостъ! —
и позволи, преди смъртта си, да я видя!

Донъ Рюи Гомеуъ

Да видишъ нея ти!

Вернани

Гласъ ѝ пакъ да чуъ
за сетенъ пътъ поне!

Донъ Рюи Гомеуъ

Да чуешъ ти гласа!...

Вернани

Разбирами ревността ти.
Но младостта ми е пленена отъ смъртта.
Прости! Но искамъ ми, кажи, безъ да я видя,
да чуъ нейния гласъ и да умира веднага!
При насъ ще бъдешъ ли — о, само да я чуъ!
Вземи ме следъ това!

Донъ Рюи Гомеуъ, показва още отъ-
ривото скрива-
мице.

Кима, о, Боже, тъй
скривалице е тъй дълбоко, толкова тихо,
та нищо не е чуло?

Вернани

Не чухъ азъ нищо, втрвай!

Донъ Рюи Гомеуъ

Азъ тръгвамъ да давамъ отъ двата си едникъ —
или главата ти, или новъ донъ Сомъ!